

Min drömresa – Döden tur o retur.

Insjuknandet

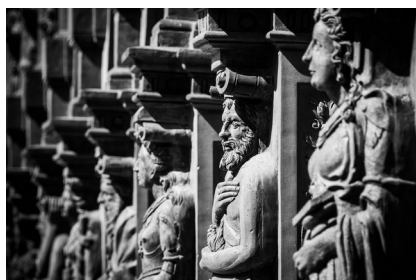
Plötsligt kom trycket över bröstet och jag fick andnöd, det rosslade även i luftrören så jag tänkte att nu har jag fått lunginflammation eller nåt. Jag tog ett par Alvedon i väntan på att min fru skulle komma hem ett par timmar senare.

Dom hjälpte inte ett dugg så när min fru kom hem så hade jag fortfarande andnöd och rossliga luftrör så det var nog dags för proffsen att ta över, jag gick själv ut till ambulansen och överraskade personalen med att jag kunde gå själv med den andnöden, tja tänkte väl jag att lite andnöd får man väl tåla.

Efter att akuten inte kunde ställa diagnos och jag bara blev sämre så forslades jag till intensivvårdsavdelningen. Där diskuterade läkarna livligt vad det kunde vara för fel. Luftvägsprover togs bl.a. för influensa, legionella och mykoplasma. Efter 4 dygn kunde dom enas om att det var hjärtat som sviktade och jag fick åka helikopter till staden U där det fanns specialister, men då hade jag slocknat för länge sedan.

Drömresan

Nästa minnesbild är att jag är helt blå från topp till tå och har en grimma i munnen med ett gummirör i halsen så jag kunde inte säga ett ord. Jag var ihopkopplad med flera blåa figurer med ett typ av rep som satt i grimman i munnen. Vi gick med nedåtböjda kroppar i ett långt led på en båt som skulle ta oss till en ö där vi skulle komma in i pärlporten.

Jag förstod nu att alla var döingar och jag också var död men det fattades ett steg för att komma till andarnas rike. Vad som hade hänt visste jag inte men såg min dödsannons i en tidning och alla som kom på begravningen, hoppas bara att dom visste att jag ville kremeras och inte ligga i en kall grav.

Nu gällde det att försöka komma in i andarnas rike på bästa sätt, när vi kom fram så stod jag framför en jättestor kedja som gick runt ett jättehjul högt upp. På kedjan fanns små plattformar som vi skulle sitta på för att komma upp till toppen av hjulet. När vi kom upp så skulle vi sluta att andas för att kunna komma in i andarnas rike.

Det gick inget bra för mig, när jag kom upp till toppen så hördes en beepsignal och då skulle jag börja att hålla andan ända till jag slutade att andas men jag lyckades inte första gången utan började att andas igen.

Då blev jag nerskickad till marken igen och fick göra ett nytt försök lite senare. Jag fick göra ett till försök med samma resultat så jag åkte ner igen, efter tredje misslyckade försöket så sa någon att jag skulle få en spruta så skulle det gå lättare.

Efter sprutan så åkte jag upp igen och nu gick det förvånansvärt lätt att komma in i andarnas rike. Där hörde jag flera röster från tidigare avlidna bl.a. detta:

- Astrid ! Var är korven vi skulle äta ?

- Men Oskar , den ligger ju där ! Javisst ja , du är ju blind , sa Astrid och svävade sedan ljudlöst iväg.

Jag såg ju inget heller , allt var svart . Hade jag förlorat synen bara för att jag misslyckades med att sluta andas ? Vem vet vilka regler som gällde ? Ingen hade förklarat detta.

Tänkte att detta var ju inget vidare , flyga runt här blind , för hur länge ? En evighet ?

Då plötsligt hörde jag en röst som sa : Ta honom tillbaka , jag har lyckats med operationen ! Det var tydligen min kardiolog som sa detta och sedan vaknade jag på båten på väg tillbaka till sjukhuset. Doktorn kom till min säng och visade ett par bilder i sin kamera, det var min nya klaffar i hjärtat , sa han stolt och var nöjd med operationen och bilderna.

Vaknade sedan i ett rum som liknade ett väntrum i kyrkan, där låg tre andra personer i sängar bredvid mig. En efter en transporterades de in till ett krematorierum som jag uppfattade det. Jag tänkte att nu gäller det att få uppmärksamhet på att jag levde och inte skulle kremeras nu, så jag försökte att tugga av gummislangen i halsen men det gick inte då slangens var för tjock och kraftig. Så då försökte jag påkalla uppmärksamhet genom att försöka röra på händerna och fötterna men sköterskorna bara gick förbi mig utan att reagera, det kändes tungt.

Sedan fördes jag in till ett rum med en jättestor karusell helt i krom , där fanns sittplatser som i en karusell på ett nöjesfält men skillnaden var att här åkte det en saxmodell stor från stol till stol och klippte av gummislangar i munnen på folk. Men den kom aldrig till min stol vad jag kommer ihåg, utan jag fick åka vidare till någon annat rum där en sköterska helt plötsligt drog ur slangens i min hals.

Det var otroligt skönt för jag var så törstig, och jag trodde att jag skulle få dricka lite vatten omedelbart, men det fick jag inte utan var tvungen att vänta en timme så att jag inte skulle svälja vattnet i fel strupe. Naturligtvis kunde jag inte bara ligga och vänta utan jag somnade bums och vaknade tre timmar senare och då äntligen fick jag lite vatten.

Man kan inte tro att det var så gott med vatten, nästan som efter en ökenvandring på tre dagar utan vatten.

Under tiden så hade doktorn kallat till presskonferens för att meddela världen att han hade räddat mitt liv genom en otrolig operation som sällan lyckades, kanske bara ett par gånger på ett decennium, så det fanns anledning att fira. Press från hela världen var kallade - Aftonbladet, Expressen, New York Times, London Times, Der Spiegel, Brisbane News och The Telegraph var bara några exempel. Jag var lite nervös för att eventuellt behöva visa upp mig, men när det var dags så blev det ingen presskonferens för det hade tydligen hänt någonting dramatiskt i Paris så alla journalister åkte dit i stället.

Uppvaknandet (nästan i alla fall)

Jag blev placerad i ett rum med massor med teknisk utrustning och några andra patienter. Kunde dock inte röra på många kroppsdelar utan låg mest helt still på rygg.

Jag undrade vad som hade hänt, kunde jag ha kraschat med min motorcykel ? Fick en bild i mitt huvud om en skarp kurva och en hastigt uppdykande bil, men det kunde ju inte stämma för jag hade ju punktering på mitt framhjul när mc'n stod i garaget. Jag skulle ju inte kunna åka med punktering. Nåja tänkte jag, det kommer väl snart att visa sig vad som hade hänt. Under tiden fick jag bara vila och bida min tid i rummet med alla maskiner.

Det konstiga var att ibland kom det rök från taket, det bara välldes fram rök i takhörnen som ingen brydde sig om. Konstigt tänkte jag, man borde väl ringa brandkåren om det brinner. Vid något tillfälle så kom det någon och öppnade ett fönster som satt högt upp på väggen , så då trodde jag att röken skulle minska men det hände ingenting , röken fortsatte att välla in i lokalen så jag såg nästan ingenting på övre halvan av väggen .

Men det märkligaste hände på nätterna, nattsköterskorna kom i vanlig tid och dom skötte sitt jobb bra med byte av underkläder och övrig service och kontroll. Men vid tolvslaget så började hela sidan på ena väggen att röra sig, med hjälp av stora dolda hydraulkolvar så fälldes stora block av väggen upp mot taket och rummet blev dubbelt så stort. Vad var detta ?, undrade jag. Efter en stund så kom det ett par indianer och andra papperslösa personer (flyktingar antar jag) i sällskap med läkare och våra nattsköterskor. Läkaren började att behandla de papperslösa personerna men aldrig indianerna som mest verkade sitta och prata med sköterskorna. Jag tänkte att det var frivilliga läkare som behandlade sjuka personer utan ersättning.

Sjuksköterskorna och indianerna satt och pratade och pratade , sedan började sköterskorna sminka sig med fjädermönster i ansiktet.

Dom sminkade sig i timmar efter noggranna instruktioner från indianerna och verkade helt glömma bort sina sysslor som sköterskor. Efter att sminkningen var klar så satte sig en sköterska framför en dataskärm som var lite skydd av en vägg , och så speglades hela hennes huvud i luften fast med fyra gångers

förstoring, såg ganska häftigt ut , avancerad datorgrafik tänkte jag , men till vilken nytta i en intensivvårdsavdelning ?

Det mest besvärande var att dom glömde sina arbetsuppgifter med att sköta om patienterna helt och hållet , allra helst när doktorn hade försvunnit. Jag hade vissa nätter lite olika behov som jag inte fick hjälp med , utan jag fick vänta tills personalbytet på morgonen innan jag fick hjälp.

Uppvaknandet (nu var jag vaken)

En dag kom en fysioterapeut och sa att jag skulle ställa mig upp och träna att stå en stund , hur skulle det gå till , tänkte jag som var så svag att jag inte ens kunde lyfta ett vattenglas från bordet till munnen ! Konstigt att det var vattenglas av tjockt och tungt glas istället för pappmugg eller plastmugg som skulle vara lättare att lyfta.

Jag lyckades i alla fall med mycket hjälp av sköterska och fysioterapeuten att resa mig upp ur sängen och stod lutande mot en gästol, nästa moment av att sitta ner på en stol utan att använda händer och armar som stöd. Jag kom ner med en duns och fick vila en stund, men sedan kom eldprovet med att försöka komma upp i stående utan att använda armar och händer . Det var som värsta benböjen med som det kändes 200kg på axlarna, gissa om det brände i lårmusklerna. Det fanns ju nästan inga muskler kvar efter att ha varit sängliggande så länge.

Nu fick man känna på att man levde i alla fall, med lite muskelsmärta.

Avdelningen.

Då jag efter någon dag till på intensivvårdsavdelningen tydligen var bra nog för att ligga på en vanlig avdelning så blev jag transporterad till avd 50. Det var en avdelning med folk som hade allehanda sjukdomar och skador. Först fick jag ett enkelrum utan utsikt, så då blev det mest bara tv-tittande hela tiden. Efter 2 dagar i eget rum så fick jag flytta till ett rum med plats för fyra patienter där jag fick ett eget hörn att bo i med fin utsikt över staden.

De övriga som låg i samma rum var Ola och Olle, en bädd var tom så vi blev tre stycken i rummet. Olle hade råkat ut för en olycka och brutit några revben , Ola hade gjort en operation i hjärtat men hade nu återhämtat sig så pass att han skulle transporteras till sitt hemsjukhus under eftermiddagen. Sedan var det bara Olle och jag som bodde i rummet, men det kom snabbt en ny patient nästa dag som också skulle göra en hjärtoperation.

Olle hade mycket ont i sina revben och fick smärtstillande mediciner, han hade också problem med luftrören då han varit rökare i många år.

En morgon hörde jag någonting som dunkade till på golvet och Olle som skrek aj, aj och sedan dunkade det till igen och Olle skrek aj,aj. Då hade han bestämt sig för att sluta röka och stod upp och krossade sitt cigarettpaket med ena foten samtidigt som revbenen smärtade för varje stamp som han gjorde.

Det var ju klokt av honom att sluta röka med man behövde ju inte stampa sönder paketet så jag till honom, men då sa han att om jag slänger ett helt paket i soporna så kan någon annan ta det och det var inte bra tyckte han. Så det hade han ju rätt i.

Jag tror det var dag 2 på avdelningen som jag skulle försöka att sitta på toalettstolen och då upptäckte att toasitsen var ju gjord för pygmeér , den satt ju så lågt att det var som träning för en marklyftare att komma ner och upp. Dessutom fick jag ju inte använda händer och armar för att komma upp, så det var tungt i början. Fick senare reda på att det finns höjningssitsar att lägga på toan , men då var jag redan hemma så det hjälpte ju inte mig.

En ganska komisk sak hände också , jag blev av med min kateter och dagen efter så fick jag dropp som hängde i en droppställning och på nattetid så var min apparatur som kollade mitt hjärta inkopplat för laddning i väggen. Vad händer när man får dropp kontinuerligt ? Jo , man blir akut kissnödig på natten .!

Jag vaknade och kände att det var dags att akut bege sig till toan , så jag larmade nattsköterskan för att få hjälp med att komma loss från vägganslutningen. Det tog ju för lång tid innan det kom någon så jag försökte att i mörkret få loss min laddarsladd från väggen , vet inte hur det gick men jag kom till toan släpandes på droppställningen. Ni ska veta att nattsärken bestod av en allt för lång skjorta som slutade vid knäna ungefär, så där var jag akut kissnödig och höll undan skjortan och fällde upp toalocket och äntligen kunde göra mitt ärende. Upptäckte då att Olle hade varit här tidigare och gjort ett stort ärende som hade fastnat i toan, jag ryckte till med handen och skulle spola samtidigt som jag kissade. I rörelsen lyckades skjortan som jag höll i att stänga locket på toan , så då förstår ni vad som hände.!!

Nåväl , efter ett par sekunder så lyckades jag att få upp locket igen, så det var inte så stora skador efter detta nattbesök.

Efter en stund så kom nattsköterskan och var orolig för att larmet hade gått på laddaren då jag ryckte ut den från väggen, men det var ingen skada skedd.

Vid nästa besök till toan ett par timmar senare så fanns det inte en chans att jag skulle hinna ända fram till toan med droppställning och urkopplad laddare, utan då blev det nattsköterskan Ola som fick komma med nya kalsonger.

Gissa om dagsjuksköterskan fick ett gott skratt när jag berättade om natten händelser.!

Detta visar vilket besvär det är med långa skjortor på natten , i mitt hemsjukhus fick jag direkt byta ut skjortan mot en t-skirt , det var ju bra. Det kanske fanns en annan erfarenhet här.?

Efter några dagars vård på hemsjukhuset så var jag pigg nog att komma hem igen, det var skönt efter ca tre veckors sjukhusvistelse.

Tack för mig och lev väl så länge det varar. !